

Vižmarje

27

V času, ko bo nova letošnja številka Javne tribune poročala v vaše domove, bo Feliks Pipan iz Vižmarij praznoval svojo sedemdesetletnico. Ta visoki življenjski jubilej, ki ga bo delil z bratom Francetom — dvojčkom, bo verjetno mimo marsikaterega Vižmarca šel neopazno, saj je Feliks sila skromen možakar.

No, pa leta, kljub častitljivi številki, ne bi bila toliko pomembna, če ne bi Feliks pred časom praznoval še

druge pomembne obletnice — že nekaj več kot pol stoletja se namreč ukvarja s pesnikovanjem.

Prva Feliksova pesem je nastala leta 1934. Bila je to voščilnica očetu Ivanu za god. Ivan Pipan je bil zelo aktiven v življenju Vižmarij, Šentvid ter v širšem slovenskem prostoru, predvsem v kmečkih organizacijah, zato je tudi sam imel posluš za lepo besedo. Žal pa mu je, ko je bilo Feliksu devetnajst let, umrla žena in mu zapustila sedem nepreskrbljenih otrok. Zadnja njena skrb je bila posvečena ravno Feliksu, ki je bil že od mladih nog bolan. Trpel je za božjastjo, boleznijo, ki ga je težila celih štirideset let, dokler ni dobil ustreznih zdravil ter ozdravel. Materina prezgodnja smrt in omenjena bolezen sta pustili sledove v njegovi poeziji in ji dajata iskreno izpovedno moč.

Drugače pa večina Feliksove poezije opisuje življenje in delo v domači družini in vižmarski vasi. Feliks je pravi ljudski pesnik, nepotvorjena duša, zato se v njegovi zbirki *Vrstijo pesmi o življenju v naravi*, povezanosti človeka z njo, o življenjskih ciklusih vsakega izmed nas, ter nenazadnje o popotovanjih, ki si jih kot upokojenec včasih privoščil. V preteklosti sta ga močno prizadela položaj kmeta, ki ga je sam brdko doživljal v letih po vojni, danes pa mu verzi govorijo o nekaterih napakah predvsem tistih ljudi, ki imajo vsega preveč, pa zato pozabljajo na svoje bližnje. Feliksova poezija je daleč od »pocukrane« domačijske idilike. Je tudi zelo kritičen, a kaj, ko mu moramo priznati, da ima pri tem vedno prav. Krasna je tudi njegova pesem o Vižmarjah, domači vasi, kjer je ugledal luč sveta in preživel vsa leta življenja.

Lepa je ravnina ta,
ki vasi dovolj ima.
Sredi ravnine vasica stoji,
najlepše, najdražje ste Vižmarje mi...

se glasijo prvi verzi te pesmi, ki razlaga celo nastanek in pomen imena njegove rodne vasi. Za to pesem, kot še za štiri druge, je Feliks »poštudiralsko« ustrezno melodijo v slovenskem narodnem tonu in utegnili bi postati vižmarska himna. Ko pa smo že pri glasbi, naj odkrijem še to, da je Feliks dober muzikant. Rad raztegne svojo harmoniko in mu je uspelo ohraniti stari godčevski način igranja.

Feliks je že dolgoletni znanec naše skupine. Prenekateri nastop nam je popestril s svojo poezijo in igranjem harmonike. Njegove pesmi so bile občinstvu všeč, posebno še, ker jih zna povedati na svojski način. Mnogi so mu že predlagali, naj izda samostojno zbirko svoje poezije, saj bi bila všeč tako starejšim, ki so sami občutili življenje, ki ga Feliks opisuje, kot tudi mladim, za katere ima vedno pripravljen kak nasvet v verzih. Ker pa pri odgovornih v svoji krajevni skupnosti ni našel ugoden odziv, se je odločil, da bo ob sodelovanju z našo skupino pesmi izdal v samozaložbi.

S pesnikovanjem se je ukvarjal tudi Feliksov brat Tone, ki je pred vojno končal študij slavistike. Padel je v partizanih in tudi njegove pesmi še niso izšle v samostojni zbirki.

Feliks Pipan, po domače Tomažkov Fele iz Vižmarij torej praznuje visok življenjski jubilej, ki se mu pridružuje še dolgoletno pesniško udejstvovanje. Želimo mu veliko sreče, predvsem pa, da bi kmalu dočkal izid svoje samostojne pesniške zbirke, ki si jo po tolikih letih pesnikovanja in življenjskih preizkušenj zares zasluži.

Andrej Mrak

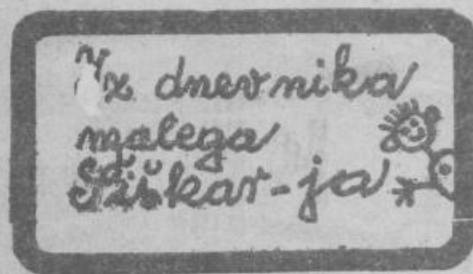
POGAČICE S KROMPIRJEM

Potrebujemo: 50 dkg kuhane in mlete soje, 50 dkg kuhanega krompirja, 2 pecilna praška, malo mleka, 2 jajci, sol in poper.

Zmešamo pretlačen krompir in sojo, dodamo pecilni prašek, mleko, jajca, sol in poper. Zamesimo testo, oblikujemo pogačice, pečemo v pečici pri 200 stopinjah C. Ponudimo tople.

POGAČICE Z OCVRKI

Potrebujemo: 25 dkg mletih ocvrkov in 10 dkg mlete soje. Dobro premešamo, dodamo sol in poper, 10 dkg masti, 40 dkg moka, 2 jajci in vse dobro premesimo. V skodelici mleka vzhajamo kvas in ga dodamo predhodni masi ter dobro zmešamo v mehko testo. Napravimo pogačice, jih pustimo 30 minut shajati, nato jih spečemo v pečici pri zmerni temperaturi. Ponudimo vroče.

Sobota

Stanje v naši družini se zlagoma popravlja. Ni sicer še takšno, da bi nas lahko prikazovali na televiziji kot vzorčno famuljo, vendar se da zdržati. Razlog pa je v tem, ker predvolilna mrzlica počasi popušča in naš ata ni več tako nervozen. Do nedavnega namreč ni imel pojma, kje bo zasadil kopje po volitvah. Vlačili so ga po raznih spiskih evidentiranih možnih kandidatov, ga premetavali s seznama na seznam, da ni več vedel, kako se piše — zdaj je pa to za nami.

Zadnjič, ko je bil pri nas stric Albert, je ata dražil, češ da ima najbrž sto rok in nekaj glav. Pojavil se je namreč kot kandidat (pardon — evidentirani kandidat) v stolpcu za predsednika, pa v seznamu mandeljevcev za delegacijo KS, pa v spisku za delegacijo treh SIS, pa na listi kandidatov (pardon — možnih k.) za sekretarja, pa tajnika, pa itd. V večini primerov je bil, mu je rekel stric Albert, le za kanon futer. To pomeni menda, da so pač na vsakem seznamu ob pravem, resničnem kandidatu potrebovali nekaj imen pred njim in za njim, ki so tega kandidata skrila in napravila vtis, kot da je izbire ogromno ter da se bo kar težko odločiti ob tako imenitni ponudbi. Ata je tiste dni ponosno hodil po krajevni skupnosti in ljudje so ga trepljali ter mu čestitali. Nikomur sicer ni bilo jasno, ali trepljajo bodočega predsednika, tajnika, delegata ene izmed SIS, sekretarja — za vsak primer so bili pa le prijazni z njim ter mu plačevali brizgance.

Trepljanje je prijazna stvar, ata je bil pa vseeno malce nestrpen, ker ni vedel, kaj se bo zgodilo v naslednjem krogu. Volitve so namreč napeta stvar (zlasti za tiste na spiskih, volivci jih sicer še kar dobro in mirno prenašajo)!

Pa to še ni vse. Nadvse resno je ata računal tudi na članstvo v hišnem svetu. Toda perspektive niso bile rožnate: novi kandidat za predsednika je namreč dajal izjave, češ da nekaterih članov HS ne mara v hišni vladi, ker mu ne ustrezajo osebni opisi. Tudi za našega fotra se je šušljalo, da nima šansa, ker je bil ata nekoč v službi šef predsednika HS ter ga je zezal, zdaj se bo pa ta predsednik HS malce maščeval. In, evo ti ga na, naš ata je res izpadel iz kombinacije ter ni prišel v hišni svet!

Zdaj ata končno ve, da bo postal to, kar je, se pravi nič posebnega in nič izjemnega ter je spet miren. Sicer so pa čez štiri leta spet volitve. Bo že takrat bolje. Takrat, upam, bom tudi jaz že ne morda bolj razumel vse te kolobocije. Zdaj jih še ne, toda mislim, da mi tega prav nihče ne zameri...

Srečka

